

The Abraham & Millie Arbesfeld Kollel & Midreshet Yom Rishon

Sunday Morning Learning Programs for Men & Women

W W W.KOLLELYOMRISHON.ORG
W W W.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

Brother vs. Brother: Shimon and Levi

Professor Nechama Price
כ"ו אלול תשע"ז • September 17, 2017

(1) במדבר יח: ואני הנה לקחתלי את אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לָכֶם מתנה נתנים ליהוה לעבד את עבדתי אהל מועד:

(2) דברים יז ט ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: י ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמת לעשות ככל אשר יורוך: יא על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל:

(3) ילקוט שמעוני שופטים רמז מב מכל השבטים יצאו שופטים ומלכים... ומשבט שמעון לא קם לא שופט ולא מלך:

(4) בראשית כט לב ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה יהוה בעיני כי עתה יאהבני אישי: לג ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון: לד ותהר עוד ותלד בן ותאמר עתה הפעם ילדה איש אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי:

(5) בראשית לגב וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת יוסף אחרנים:

(6) בראשית מט: שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם: **רמב"ן מט: ה-ו** והנכון בעיני שאמר כי שמעון ולוי אחים גמורים דומים ומתאחים זה לזה בעצתם ומעשיהם.

(7) בראשית כט:לה ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת: **אברבנאל בראשית כט:לא** אבל עתה שנשל המכוון שאני אהובה אודה את ה' ואתן שבח והודאה לשמו על עשו' הטוב הזה...

(8) בראשית לד א ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות הארץ: ב וירא אותה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אותה וישכב אותה ויענה: ג ותדבק בפשו בדינה בת יעקב ויאחב את הנער וידבר על לב הנער: ד ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת לאשה:

(9) בראשית לד ז ובני יעקב באו מן השדה כשעמם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד **כי נבלה עשה בישראל לשכב** את בת יעקב וכן לא יעשה:

(10) שמות לד

יעקב:

ה ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה והחרש יעקב עד באם: ו ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו:

יא ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם ואשר תאמרו אלי אתו: ל ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עברתם אתי להבאישני בישב הארץ בפנעני ובפראי ואני מתני מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי:

בני יעקב:

ז ובני יעקב באו מן השדה כשעמם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד **כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב** וכן לא יעשה:

יג ויענו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו **במרמה** וידברו אשר טמא את דינה אחותם:

כז בני יעקב באו על החללים ויבאו העיר אשר טמאו אחותם: כח את צאנם ואת בקרם ואת חמריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו: כט ואת כל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבאו ואת כל אשר בבית:

שמעון ולוי:

כה ויהי ביום השלישי בהיותם באבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרב ויבאו על העיר בטח ויהרגו כל זכר: כו ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו: ל ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישוב הארץ בפנעני ובפרגי ואני מתי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי: - לא ויאמרו הכזולה נעשה את אחותנו:

(11) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין סט: (בראשית י"א) אלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן, ואברהם גדול מנחור שנה, ונחור גדול מהרן שנה.... דלמא אברהם זוטא דאחווה הוה, ודרך חכמתן קא חשיב להו.

(12) במדבר יבא ותדבר מרים ואהרן במלשה על אדות האשה הכשית אשר לקח פי אשה כשית לקח: **רש"י שם** ותדבר מרים ואהרן - היא פתחה בדבור תחילה, לפיכך הקדימה הכתוב תחלה.

(13) בראשית לד:יג ויעלו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אחותם:

(14) רד"ק לז:כ ויקחו שני בני יעקב- שמעון ולוי אף על פי שכולם היו בהסכמה זאת תחלה כמו שאמר: ויענו בני יעקב במרמה (פסוק יג), אחר כן מנעו עצמם מיראתם מבני הארץ, אבל שמעון ולוי עמדו על דעתם הראשונה ולא פחדו.

(15) בראשית לד יד ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה פי חרפה הוא לנו: טו אך בואת נאות לכם אם תהיו כמנו להמל לכם כל זכר: טז ונתנו את בנותינו לכם ואת בנותיכם נקח לנו וישבנו אתכם והיינו לכם אחד: יז ואם לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בנותנו והלכנו:

(16) רמב"ן לד:יג התשובה כי המרמה היתה באמרם להמול להם כל זכר, כי חשבו שלא יעשו כן בני העיר! ואם אולי ישמעו לנשיאם ויהיו כלם נמולים יבואו ביום השלישי בהיותם כואבים ויקחו את בתם מבית שכם, וזאת עיצת כל האחים וברשות אביהם, ושמעון ולוי רצו להנקם מהם והרגו כל אנשי העיר....

(17) בראשית מט ה שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם: ו בסדס אל תבא נפשי בקהלם אל תחד כבדי פי באפס הרגו איש וברצונם עקרו שור: ז ארור אפס כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל:

(18) רמב"ן לד:יג ויתכן שהיה הכעס ליעקב שארר אפ' על שהרגו אנשי העיר אשר לא חטאו לו, והראוי להם שיהרגו שכם לבדו....

(19) דברים כב כא והוציאו את הנער אל פתח בית אביה וסקלוהו אנשי עירה באבנים ומתה פי עשתה נבלה בישראל לזנות בית אביה ובערת הרע מקרבך: ס כח כי ימצא איש נער בתולה אשר לא ארשה ותפשה ושכב עמה ונמצאו: כט ונתן האיש השכב עמה לאבי הנער חמשים כסף ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלחה כל ימיו: ס **בראשית לד:ב** וירא אותה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אותה וישכב אותה וינענה: ח וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אותה לו לאשה: יב הרבו על מאד מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו אלי ותנו לי את הנער לאשה:

(20) בראשית לד ל ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישוב הארץ בפנעני ובפרגי ואני מתי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי: לא ויאמרו הכזולה נעשה את אחותנו:

(21) בראשית לה:ה ויסעו ויהי | חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב:

(22) בראשית לד' ח וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תלו נא אתה לו לאשה: ט והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנותינו תקחו לכם: י ואתנו תשבו והארץ תהיה לפניכם שבו וסחרוה והאחוז בה: טז ונתנו את בנותינו לכם ואת בנותיכם נקח לנו וישבנו אתכם והיינו לעם אחד: כא האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ ויסחרו אתה והארץ הנה רחבת ידים לפניכם את בנותם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נתן להם: כב אך בראת יאתו לנו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמלים: כג מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך יאותה להם וישבו אתנו:

(23) המשך רמב"ן לד' יג ורבים ישאלו ואיך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה לשפוך דם נקי. והרב השיב בספר שופטים (רמב"ם פ"ט מהל"מ מלכים ה"ד) ואמר שבני נח מצויים על הדינים, והוא להושיב דיינין בכל פלך ופלך לדון בשש מצות שלהן. ובן נח שעבר על אחת מהם הוא נהרג בסייף, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו.

(24) אברבנל בראשית לד' עמ' שנד' ואין ספק שהיתה עיר קטנה ואנשים בה מעט ולכן יכלו שמעון ולוי לעשות את הפועל. והנה הותר להם לעשות זה לפי שבני נח היו מזהרים על העריות ועל הגזל ושכם בגזל שכב עם דינה ויענה ואנשי העיר לא מיחו בידו ומפני זה היו נתפשים באותו מעשה ולכן היו כלם חייבי מיתה. ולפי שכאשר נמולו היתה דעתם וחמדתם על קניי יעקב לקחת את כל אשר לו לכן ראו בני יעקב לפשוט את החללים ויבזו את העיר ואת כל אשר להם ועשו להם כאשר יזמו לעשות ולקחו נשים וטפם כדי שלא ישאר להם שם ושארית להגיד בערים אשר סביבותיה.

(25) בראשית לד' דינה
א ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בנות הארץ:
ג ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאבה את הנערה וידבר על לב הנערה: ה ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה והחרש יעקב עד באם:
יג ויעלו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אחותם:
כה ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרב ויבאו על העיר בטרם ויהרגו כל זכר:
כו בני יעקב באו על החללים ויבאו העיר אשר טמאו אחותם:
לא ויאמרו הכזוה יעשה את אחותנו:

26) Rav Tamir Granot- Power of Judgement- Shimon and Levi in Shechem (VBM) In light of this analysis it arises that the story of Dina should be understood against a broader backdrop that represents the source of most of the problems that arise in Yaakov's household, and which arises from Yaakov's preference for Rachel over Leah. At first, his ardent love for Rachel leads to Leah's jealousy. Ultimately, his great love for Yosef, son of Rachel, leads to the jealousy of Leah's children. **In between these two end-points, his relative apathy concerning the fate of Leah's daughter galvanizes her brothers,** Shimon and Levi, born of the same mother, into action that gets out of control and ends in mass slaughter....

When the brothers take over the reigns that Yaakov should properly have grasped, he loses his moral right to attack them for losing control of the horses. When the wagon driver is asleep, the horses do as they please. And the horses are not driven by moral considerations or a perspective of absolute justice; **they are motivated by their heated emotions – their anger and zealousness on behalf of their sister's honor.** Therefore, the Torah silences Yaakov and presents his opposition as a weak leader's fear for his household – a fear which turns out to be unjustified.

(27) רמב"ן מט' ה-ו שמעון ולוי אחים- יאמר בעלי אחוה כי יחס לבם על אחותם. ילמד עליהם זכות כי בקנאותם על האחוה עשו מה שעשו, לומר שאין ראויים לעונש גדול ולא החטא ראוי לימחל כי הוא חמס. בכור שור לד' כה שמעון ולוי שהיו בעלי כעס, אמרו: בין כדן ובין שלא כדן ננקום מהם. הכזונה יעשה שאת אחותינו- מוטב לנו להיות בסכנה ולא לקבל חרפה זו.

שמעון

(28 בראשית מב:כד) ויסב מעליהם ויבד וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר אתו לעיניהם:
רש"י מב:כד דבר אחר נתכין יוסף להפריזו מלוי שמא יתיעצו שניהם להרוג אותו:

(29 בראשית לו) ד ויראו אחיו כי-אלו אתב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם: ה ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו:
ח ויאמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו אם-משול תמשל בנו ויוספו עוד שנא אתו על-חלמתיו ועל-דבריו:

(30 בראשית לו) יט ויאמרו איש אל-אחיו הנה בעל החלמות הלזה בא: כ ועתה | לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הברזל ויאמרו חיה רעה אכלתהו ונרעה מה-יהיו חלמתיו:
רש"י מט:ה שמעון ולוי אחים- בעצה אחת על שכם ועל יוסף. ויאמרו איש אל אחיו, ועתה לכו ונהרגהו (לעיל לו יט-כ), מי הם? אם תאמר ראובן או יהודה, הרי לא הסכימו בהריגתו, אם תאמר בני השפחות, הרי לא היתה שנאתן שלמה, שנאמר: והוא נער את בני בלחה ואת בני זלפה וגו' (שם ב). יששכר וזבולן לא היו מדברים בפני אחיהם הגדולים מהם, על כרחך שמעון ולוי הם שקראם אביהם "אחים".

(31 רש"י מב:כד) את שמעון - הוא השליכו לבור.

(32 בראשית מו:י) ובני שמעון ומואל וימין ואהד ויכין וצחר ושאול בן-הכנענית:
בראשית כד ב ויאמר אברהם אל-עבדו זקן ביתו המושל בכל-אשר-לו שים-נא ידך תחת ירכי: ג ואשבעך ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא-תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרב: ד כי אל-ארצי ואל-מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: לו וישבעני אדני לאמר לא-תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בארץ:
בראשית כח ח וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו: ט וילך עשו אל-ישמעאל ויקח את-מחלת | בת-ישמעאל בן-אברהם אחות רבית על-נשי לוי לאשה:
בראשית כח א ויקרא יצחק אל-יעקב ויברך אתו ויצוהו ויאמר לו לא-תקח אשה מבנות כנען: ב קום לד' פדנה אלם ביתה בתואל אבי אמך וקח-לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך:

(33 דברים ז) ב ונתתם יהוה אלהיך לפניך והפיתם החכם החכם תחרימם אתם לא-תכרת להם ברית ולא תחנם: ג ולא תתחתן בם בתך לא-תתן לבנו ובתו לא-תקח לבנד:

(34 אבן עזרא בראשית מו:י) בן הכנענית לעד כי נשי השבטים היו ארמיות ומצריות ואדומיות ומדיניות, והזכיר זו לבדה בעבור שעשה שמעון שלא כהוגן לקחת כנענית...

(35 רש"י בראשית מו:י) בן הכנענית - בן דינה שנבעלה לכנעני, כשהרגו את שכם לא היתה דינה רוצה לצאת עד שנשבע לה שמעון שישאנה:

(36 במדבר כה) ו והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל-אחיו את-המדלית לעיני משה ולעיני כל-עדת בני-ישראל והמה בקים פתח אהל מועד:
יד ושמ איש ישראל המכה אשר הכה את-המדלית זמרי בן-סלוא נשיא בית-אב לשמעני:

רמב"ן במדבר כה:ה למרוד במשה ובשופטים ולעשות כן בפרהסיא כי נשיא וגדול היה..

(37 רש"י במדבר כה:ו) והנה איש מבני ישראל בא- נתקבצו שבטו של שמעון אצל שמעון שהיה נשיא שלהם... לעיני משה- אמר לו: משה, זו אסורה או מותרת, אם תאמר אסורה בן יתרו מי התירה לך וכו'.

(38 ילקוט שמעוני שופטים רמז מב) מכל השבטים יצאו שופטים ומלכים ומשבט שמעון לא קם לא שופט ולא מלך בשביל החטא שעשה זמרי בשבטים, ללמדך כמה חמורה הזנות...

(39 יהושע יט) א ויצא הגורל השני לשמעון למטה בני-שמעון למשפחותם ויהי נחלתם בתוך נחלת בני-יהודה:

(40 במדבר ח"ד: והבדלת את הקללים מתוך בני ישראל והיו לי קללים:

בעש וקנאה:

(41 שמות ט"ז: ולא שמעו אל משה ויזתרו אנשים ממנו עד ב'קר ויזם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: שמות לב: יט ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ויחלל ויחר-אף משה וישלך מידו [מידו] את הלחם וישבר אתם תחת הקר: כ ויקח את העגל אשר עשו וישרף באש ויטחן עד אשר דק ויזר על-פני המים וישק את-בני ישראל:

במדבר יא: י וישמע משה את העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר-אף יהוה מאד ובעיני משה רע: יד לא-אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני: טו ואם-ככה | את-עשה לי הרגני נא הרג אם-מצאתי חן בעיניך ואל-אראך ברעתי: במדבר כ: י ויקהליו משה ואהרן את הקהל אל-פני הסלע ויאמר להם שמעו-נא המורים המן-הסלע הזה נוציא לכם מים: יא ויזם משה את-ידו ויך את-הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעיניהם: במדבר לא: יד ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה:

(42 שמואל ח"ו: וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל-יהוה:

(43 ילקוט שמעוני תורה תשע"א פנחס זה אליהו.

מלכים א יט: ד ויאמר קנא קנאתי ליהוה | אלהי צבאות כי-עזבו בריתך בני ישראל את-מזבחתיך הרסו ואת-נביאיך הרגו בחרב ואותך אני לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה:

(44 שמות ב: יא ויהי | בימים ההם ויגדל משה ויצא אל-אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה איש-עברי מאחיו: יב ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את-המצרי ויטמנהו בחול: שמות ב: יג ויצא ביום השלי והנה שני-אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: שמות ב: טז ולכתו מדן שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את-הרהטים להשקות צאן אביהן: יז ויבאו הרעים ויגרשו ויקם משה וישען וישק את-צאנם:

(45 במדבר כה: ז וירא פניחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו: ח ויבא אחר איש-ישראל אל-הקבה וידקר את-שניהם את איש ישראל ואת-האשה אל-קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל: י וידבר יהוה אל-משה לאמר: יא פניחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן השיב את-חמתי מעל בני-ישראל בקנאו את-קנאתי בתוכם ולא-כליתי את-בני-ישראל בקנאתי: יב לכן אמר הנני נתן לו את-בריתי שלום: יג והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על-בני ישראל:

(46 רמב"ן כה: יד-טו והזכיר ושם איש ישראל המוכה, ושם האשה המוכה- להודיע כי ראוי היה לשכר הגדול הזה שהרג נשיא בישראל ובת מלך גוים, ולא ירא מהם בקנאתו לאלקיו.

(47 תולדות יצחק במדבר כה: יא ואחשוב עוד שהטעם שנתן לו שלום, לפי ששמעון ולוי היו אחים זה לזה יותר משאר האחים, שנאמר [בראשית לד כה] ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו, ואמר שמעון ולוי אחים, ועתה בא פנחס שהוא משבט לוי ושובר האחוה שהרג לנשיא שמעון, אם כן מכאן ואילך יהיה מלחמה גדולה בין שמעון ולוי, לזה אמר הנני נותן לו את בריתי שלום, וזה טעם בריתי שבין שמעון לוי היתה אחותם וחברתם ואהבתם גדולה מאד, עד שנראה כאלו ברית כרותה ביניהם.

(48 מדרש רבה כ"ה: עמדו בני שמעון לפגוע בו, ירד המלאך ונגף בהם, כשראה פנחס שהוא מבקש לכלותו "ויעמוד פנחס ויפלל (תהלים קו, ל).

(49) שמות לב כו ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי יהיה אלי ואספו אליו כל בני לוי: כו ויאמר להם כה אמר יהוה אלהי ישראל שיעמו איש-חרבו על-ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש-את-אחיו ואיש את-דעהו ואיש את-קרבו: כח ויעשו בני-לוי כדבר משה ויפל מן-העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש:

(50) מלבים במדבר א:כ פקודיו- י"ל מפני שפעם ראשונה נמנו במצרים ושם היה לכל שבט מנין אחר, אבל שבט שמעון לא נתוסף מנינו על מנין מצרים כי מתו מהם בחטא העגל כמנין שנתוספו בשנה שניה מן אלא שנעשו בני עשרים, לז"א פקודיו, ר"ל שהיו כפי מנין הראשון.
בראשית לז:יט ויאמרו איש אל-אחיו הנה בעל החלמות הלזה בא:

(51) תולדות יצחק בראשית מט ה-ז שיעקב ראה מעלה בהן, וראה חסרון, ולא ידע שהמעלה יהיה ללוי, והחסרון לשמעון, אלא באה לו הנבואה מחוברת, לפי ששניהם כלי חמס להם, ולזה לא ברך ללוי, שלא ידע שללוי תבוא המעלה, ושיהיה משה מזרעו, ולא ידע שלשמעון הפחיתות, ואם כן איך יברך ללוי, שאולי יהיה החטא בו, ושיברך לשניהם אי איפשר, שאחד מהם חוטא, וראה שכבר חטאו שניהם בענין שכס, לכן לא בירך להם... ולכן לא אקלל אלא אפס, ולפי שהשלימות תבוא למי שראוי לו והפחיתות תבוא למי שראוי לו, ולא יהיו שניהם משותפים בטובה וברעה, אשים לכל אחד בפני עצמו, ואחלקם ביעקב ולמי שראוי טובה יבוא לו טובה, ולמי שאין ראוי שיבוא לא יבוא.

(52) בראשית מט ז ארור אפס כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל:

(53) יהושע כא ג ויתנו בני-ישראל ללויים מנחלתם אל-פי יהוה את-הערים האלה ואת-מגרשיהן: ד ויצא הגורל למשפחת הקהתי ויהי לבני אהרן הכהן מן-הלויים ממטה יהודה וממטה השמעוני וממטה בנימין בגורל ערים שלש עשרה: ה ולבני קהת הויתריים ממשפחת מטה-אפרים וממטה-לזן ומחצי מטה מנשה בגורל ערים עשר: ו ולבני גרשון ממשפחת מטה-יששכר וממטה-אשר וממטה נפתלי ומחצי מטה מנשה בגורל ערים שלש עשרה: ז לבני מררי למשפחתם ממטה ראובן וממטה גד וממטה זבולן ערים שתים עשרה: ח ויתנו בני-ישראל ללויים את-הערים האלה ואת-מגרשיהן כאשר צוה יהוה ביד-משה בגורל: **רד"ק מט:ז** אחלקם ביעקב- שלא יהיו יחד- כי שמעון היתה נחלתו חלוקה, כי היה להם בתוך בני יהודה ולא היתה נחלתם כאחד, ולוי גם כן לא היה לו נחלה אלא מגרשי הערים בכל שבט ושבט.